

Oliwier Cybula VIII B

Temat : Jak dbasz o swoje bezpieczeństwo i bezpieczeństwo swoich bliskich.

To już ponad rok, kiedy wszystko się zaczęło .....i wszystko się zmieniło...

ROK TEMU.....

Pamiętam ten dzień, kiedy w szkole dowiedzieliśmy się, że z Chin, Wuhan dotarł także i do nas, niestety! - koronawirus SARS-CoV-2, który wywołuje chorobę COVID-19...

Wystraszyliśmy się, nie wiedzieliśmy, co to za choroba, zaczęliśmy szybko wychodzić ze szkoły...

I od tej pory wszystko się zmieniło, zarówno dla nas dzieci jak i dorosłych.

W naszym miasteczku zapanowała panika, strach, ludzie zaczęli wykupywać jedzenie, środki czystości...

Z dnia na dzień podniesiono ceny wędlin, mięsa...

Wprowadzono obostrzenia.

Nie mogliśmy wychodzić, spotykać się z kolegami, koleżankami, rodziną...

Wprowadzono zdalne nauczanie, co było dla mnie czymś nowym, dziwnym, niewygodnym, bo brakowało mi kontaktu z nauczycielami, kolegami, koleżankami, pojawiły się problemy techniczne, a długie siedzenie przed komputerem sprawiało, że czułem się zmęczony, wyczerpany, ciągle bolała mnie głowa.

Musieliśmy nosić maski, dezynfekować ręce, trzymać 1,5m dystans, wprowadzono godziny dla seniorów, zmniejszono liczbę osób w sklepach, przed którymi ustawiały się kolejki.

Nie wyglądało to dobrze i nie rokowało nic dobrego.

To wszystko, po to, aby jak najszybciej „pozbyć się wirusa.”

KONTAKT ZE ŚWIATEM

Obostrzenia sprawiły, że mieliśmy mniejszy kontakt ze znajomymi, rodziną...

Byliśmy „głodni” wiadomości, chcieliśmy wiedzieć, jaka jest sytuacja?

Z nadzieją słuchaliśmy codziennych wiadomości w TV, chcąc usłyszeć, że każdego dnia jest mniej zachorowań, przypadków śmiertelnych, że wirus jest w odwrocie, że będzie już dobrze i „normalnie”.

Niestety, zarówno TV i gazety wręcz „krzyczały” o kolejnych setkach, tysiącach zachorowań, umierających.

To wszystko dawało nam poczucie strachu... i świadomości, że niestety tak prędko „dobrze i normalnie” jeszcze nie będzie.

DZIŚ, PO PONAD ROKU WALKI...

Niestety, wirus nadal jest, mamy za sobą kolejną „falę” zachorowań, zaostrożono obostrzenia.

Pozamykano restauracje, przedszkola, żłobki...

Nadal mam zdalne nauczanie i nadal jest źle...

Brakuje szkoły, kontaktu ze znajomymi...

Szpital przekształcono w „Covidowy”, doczekaliśmy się szczepionki, ruszyły pierwsze szczepienia...

Ludzie nie wykupują już jedzenia, środków czystości, to się uspokoiło.

Jednakże wciąż bardzo dużo ludzi choruje, umiera.

JAK JA DBAM O SIEBIE I SWOICH NAJBLIŻSZYCH.....

Dostałem listę z zakupami i wybieram się do sklepu.

Zakładam maskę, biorę rękawiczki jednorazowe.

Ufffff... gorąco..., niewygodnie, ciężko oddychać w masce, ale wytrzymam, tak trzeba!

Zanim jednak pójdę, zajdę do sąsiadki, starszej, ponad osiemdziesięcioletniej „babci” i zapytam, czy czegoś nie potrzebuje.

- Dzień dobry, idę do sklepu, czy czegoś potrzeba?

-Fajnie, że pamiętasz o swojej sąsiadce „babci”, masz tu kartkę, kup mi kilka drobiazgów i dziękuję, że wyniosłeś śmieci....

Idę do sklepu. Mało ludzi, a ci, których mijam, mają maski.

Jestem na miejscu, wchodzę do sklepu, zakładam rękawiczki, dezynfekuję, staram się nie przedłużać, pakuję zakupy, idę do kasy, stoję w wyznaczonym miejscu, utrzymując dystans, wychodzę ze sklepu, wyrzucam rękawiczki.

Po powrocie myję ręce, zanoszę zakupy sąsiadce.

-Dziękuję za zakupy, wpadnij potem na herbatkę, porozmawiamy.

I weź akordeon, zagrasz mi melodię, której uczyłeś się ostatnio

- słyszałam zza ściany.

- Dobrze, wpadnę.

-To do zobaczenia.

Niestety, wirus „nie ominął moich dziadków", więc najpierw zaniósę potrzebne rzeczy do szpitala, dla babci, a potem dla dziadka, który jest na kwarantannie.

Idąc do dziadka, spotkałem kilku znajomych bez masek i wtedy powiedziałem:

- Noście maski, bo nie warto narażać ani siebie, ani innych.

- Moi dziadkowie są chorzy, was też może to spotkać.

Rzeczy zostawiłem w wyznaczonym, bezpiecznym miejscu...

Czuję smutek, rozgoryczenie, bo nie mogłem zobaczyć się ani z babcią, ani z dziadkiem.

Wracając do domu, nagle usłyszałem wołanie z okna:

-Hallo, chłopczyku, czy możesz mi pomóc?

Zaciekawiony, zaniepokojony podszedłem i spytałem:

- Tak, a w jaki sposób? Co się stało?

- Jestem sam w domu, okazało się, że mam wirusa, nie mogę wyjść, a mam pieska i nie ma kto z nim na razie wyjść, piesek bardzo prosi.

- Dobrze, proszę wypuścić pieska, chętnie z nim pochodzę.

Piesek jest przyjacielski. Taki spacer, zabawa z nim po kilku godzinach przed komputerem, dobrze mi zrobiła. Odprowadzam pieska.

CHWILA DLA SIEBIE.....

Nie chodzę do szkoły, nie mam lekcji wf-u, nie mogę spotykać się z kolegami, pograć w piłkę, a ja potrzebuję ruchu!

Więc poćwiczę sam!

Codziennie, po lekcjach, czy w wolnych chwilach wykonuję ćwiczenia.

Ale nie tylko ćwiczenia mnie odprężają. Słucham ulubionej muzyki, gram na akordeonie.

Dlatego najpierw ćwiczenia, a potem muzyka!

A TERAZ CZAS NA OBIAD.....

Tęsknię za „normalnością”, za spotykaniem się ze znajomymi, wspólnym wyjściem „od czasu do czasu” na pizzę...

W sytuacji, gdy są obostrzenia, chcę pomóc znajomym, którzy mają restaurację i czasem zamawiam obiad „na wynos”.

Dziś też zamówię od znajomych pyszny, domowy obiad.

MOJA NADZIEJA.....

Wiem, że to, co robię, o czym opowiedziałem, jak dbam o siebie i najbliższych w obliczu wirusa, jest zaledwie „kroplą w morzu”, bo jestem dzieckiem i nie wszystko mogę, nie na wszystko mam wpływ, ale wierzę, że chociaż takie działania uchronią mnie i moich najbliższych od ponownego zachorowania i ciężkich skutków choroby, a gdy skończy się czas pandemii, będę mógł normalnie i w pełnym zdrowiu wrócić do swoich obowiązków.

Jak powiedział Jan Kochanowski:

„Szlachetne zdrowie,

nikt się nie dowie,

jako smakujesz

aż się zepsujesz”.